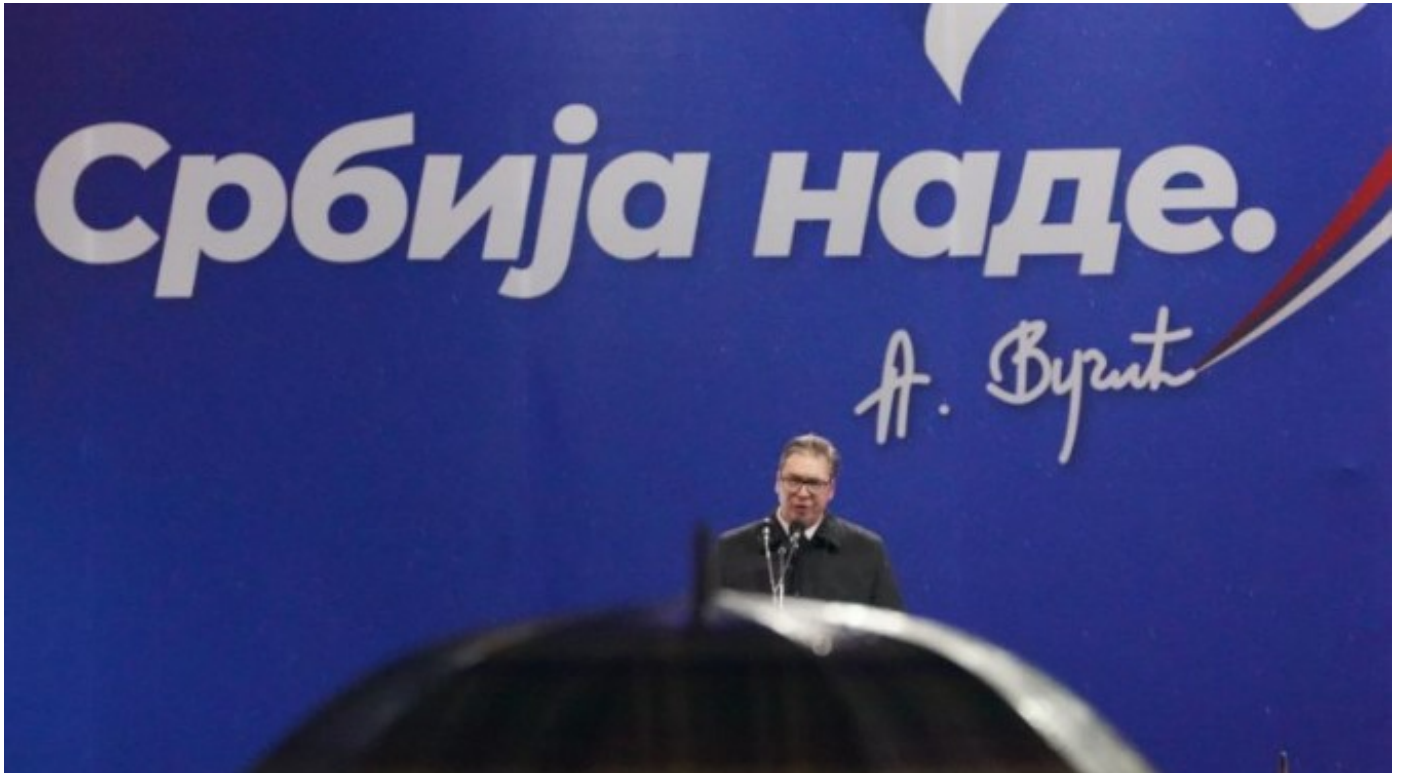

Попут оцвале поп звијезде на крају 272. опроштајног концерта, Александар Вучић је на контрамитингу свако мало говорио публици – “Бескрајно вас волим”. И никако да престане. Фалило је само да још кажипрстима и палчевима прави срца и пућенем усана шаље пољупце.

Реакција испред бине била је покисла, буквално до голе коже. Али увијек има нешто саосјећајних душа, тако да се ту и тамо чуло самилосно “Ацо Србине”. Но, изостало је “Ацо ми те волимо”. Такву врсту изражавања љубави доживио је једино Слоба Милошевић на свом контрамитингу 1996, а ни тад није бог зна како звучало.

Киша је допринијела, али би и без ње би Вучићева мајка свих митинга била фијаско. Има ли икога коме свакодневна обраћана председника Србије у посљедних мјесец дана не звуче слично мотору мјешалице или бруснице са оближњег градилишта? Та бука у почетку привлачи пажњу, затим смета и иритира, а онда човјек оугла. Овдје се жели рећи да Вучић ама баш ништа није рекао што јавност већ не зна. Зато би, чак и да је вријеме било идеално, контрамитинг остао монотон и досадан наступ извођача који упорно игнорира трендове и промјене на сцени. Огромна позорница,

екрани и рефлектори додатно су појачали отужни дојам скупа.

Ипак, поједини критичари истичу свјетлије моменте Вучићевог *one man show*-а. Признао је, на примјер, како је његова лична политика у вези Косова ударила у зид и да сада нема куд. Покајао се и због вријеђања десетина и десетина хиљада учесника демонстрација против насиља, али је то вађење било килаво и немушто. Комичан елемент наступа је одлука Вучића да у шестој години мандата постане предсједник свих грађана Србије. А сентиментални дио – самоименовање за главног сендвичара и бота из солидарности са својим страначким заптијама које су хватале, плаћале, уцјењивале, наговарале и довозиле онолике мученике, пардон – контрамитингаше.

Иначе, можда неко од тих мокрих и промрзлих људи – док им влажна тијела испаравају по аутобусима и цури им из носа – упита те координаторе и повјеренике што су за име божје радили у Београду? Зашто су се статирали у манифестацији чији је циљ био доказивање колико је Србија удаљена од сваке нормалности? Или су као саучесници у шибицарењу убјеђивали наивчине да је слабост снага? Можда да својим бројем потврде како између предсједника Србије и народа више нема посредника, сасвим у духу прогласа краља Александра приликом завођења шестојануарске диктатуре 1929?

Наиме, Вучићево напуштање чела Српске напредне странке и формирање свеобухватног Покрета за државу тешко да може бити ишта друго осим новог доприноса јачању ауторитаризма, популизма и демагогије.

Све у свему, као што Путин има рат у Украјини, тако је и предсједник Србије добио “највећи митинг у историји”. Обојица немају благе везе што да раде с тим.

(Време)